

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Občané za ochranu kvality bydlení v Brně - Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení**, se sídlem U Luhu 23, Brno, zast. Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, se sídlem Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 243/2007 - 42,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 243/2007 - 42, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2007, č. j. 18676/2007-84/482, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 2. 2. 2007, č. j. JMK 15998/2007. Uvedeným rozhodnutím krajský úřad odmítl bod 4) žádosti o poskytnutí informace. V odůvodnění žalovaný uvedl, že krajský úřad vyhodnotil bod 4) žádosti jako příliš obecný, a proto vyzval žalobce k jeho konkretizaci o určení subjektů, kterých se má požadovaná korespondence týkat. Protože vzdor výzvě žalobce žádost neupřesnil, krajský úřad ji pod bodem 4) odmítl. K tomu žalovaný dodal, že žádost o informace pod bodem 4) není zcela přesná, neboť není jednoznačně uveden adresát ani odesílatel požadované korespondence. Proto byl postup krajského úřadu, který zaslal výzvu k upřesnění žádosti, v souladu se zákonem. Přitom ani v odpovědi na výzvu krajského úřadu nebyl bod 4) žádosti jednoznačně upřesněn. Protože bylo odmítnutí bodu 4) žádosti podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon

o svobodném přístupu k informacím“), namíste, odvolání žalobce bylo žalovaným zamítnuto a napadené rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 243/2007 - 42, žalobu napadající rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že obsah odvolání má vliv na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu totiž správnost rozhodnutí přezkoumává odvolací správní orgán v rozsahu odvolacích námitek, jinak z důvodu veřejného zájmu. Ze spisu vyplývá, že krajský úřad odmítl žádost o poskytnutí informace, neboť ta nebyla dostatečně konkrétní. Podle soudu však v odvolání vůči tomuto rozhodnutí krajského úřadu není namítáno, že žádost žalobce je dostatečně určitá a proč stanovisko krajského úřadu neobstojí. Jako odvolací námitky soud posoudil tvrzení žalobce, že povinný subjekt pochybil, pokud jej vyzval k upřesnění žádosti, přičemž informace neměly být odepřeny ale poskytnuty. Ve vztahu k těmto námitkám podle soudu ob stojí relativně neurčité, obecné a stručné vyjádření žalovaného, že není jednoznačně uvedeno, o korespondenci kterých subjektů se jedná, takže žádost o informace včetně jejího doplnění není zcela přesná. Důvodem je skutečnost, že v odvolání nebyly uvedeny argumenty, proč názor krajského úřadu o neurčitosti žádosti o informace neobstojí. Žalovaný přitom nebyl povinen přezkoumávat správnost napadeného rozhodnutí krajského úřadu. Ačkoliv žaloba takovou argumentaci již obsahuje, nemůže být důvodná, neboť žalobce učinil předmětem odvolacího řízení otázku zcela jiné. Svým odvoláním nedal žalobce žalovanému prostor, aby se mohl dostatečně vyjádřit k otázce určitosti žádosti o informace. Soud shledal, že rozhodnutí žalovaného zcela pominulo odvolací námitky týkající se absence věcné příslušnosti. Protože však žalobce tuto vadu v žalobě nenamítá a soud je vázán žalobními body, nemá tato skutečnost vliv na důvodnost žaloby. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl, že v odvolání otázku určitosti žádosti o informace dostatečně vyargumentoval a učinil ji tak předmětem odvolacího řízení. Není proto správný závěr soudu, že argumenty uvedl až v žalobě, neboť v žalobě vycházel z argumentů uvedených již v odvolání. Podle stěžovatele si tedy Městský soud v Praze o věci učinil nesprávný úsudek, když ohledně otázky určitosti žádosti o informace považoval rozhodnutí žalovaného za dostatečné, ačkoliv bylo ve skutečnosti nepřezkoumatelné. Vzhledem k těmto nesprávným zjištěním se soud nezabýval žalobními důvody, v důsledku čehož je nepřezkoumatelný i napadený rozsudek. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 243/2007 - 42, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle něj lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí soudu.

Nejvyšší správní soud shledává tuto námitku důvodnou. Vlastním úvodem však považuje za vhodné zmínit některé skutečnosti. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, stěžovatel podal dne 11. 12. 2006 u povinného subjektu, kterým byl Krajský úřad Jihomoravského kraje, žádost o poskytnutí informace. Tato žádost byla podána v důsledku vyjádření náměstka hejtmána Jihomoravského kraje Ing. V. Ten měl v souvislosti se schvalováním ÚP VÚC Břeclavsko uvést, že „... *první věc, kterou je zde zapotřebí říci, jestli se někdo ohání zájmy České republiky a JMK je zapotřebí si říci, že určité politické skupiny v Rakousku, které platí některé aktivisty, kteří nás bombardují, mají obrovský zájem o tom, aby trasa dálnice Brno - Vídeň šla přes Břeclav ...*“. Na základě toho stěžovatel požadoval předat dokumenty, z nichž náměstek hejtmána vycházel a které dokládají 1) *o které určité politické skupiny v Rakousku se jedná*; 2) *které konkrétní aktivisty předmětné politické skupiny a jak platí*; 3) *jak a kdy předmětní aktivisté „bombardovali“* a dále požadoval předat 4) *kopii veškeré korespondence předmětných aktivistů ve věci ÚP VÚC Břeclavsko, a to za období od 1. 1. 2005*. Zatímco v případě dílčích žádostí pod body 1) až 3) bylo stěžovateli sděleno, že povinný subjekt jimi nedisponuje, tak v případě bodu 4) žádosti byl stěžovatel přípisem krajského úřadu ze dne 13. 12. 2006, č. j. JMK 157579/2006, vyzván, aby konkretizoval subjekty, kterých se má pod bodem 4) požadovaná korespondence týkat. Podle krajského úřadu totiž byla žádost formulována příliš obecně. Na to stěžovatel reagoval sdělením ze dne 29. 12. 2006, v němž uvedl, že výzvu považuje za nedůvodnou. Informace, o které aktivisty se jedná, musí být známa náměstku hejtmána. Podle stěžovatele jde o korespondenci předmětných aktivistů, kterou má povinný subjekt k dispozici, týká se ÚP VÚC Břeclavsko, a to od 1. 1. 2005. Stěžovatel uvedl, že žádost je zcela jednoznačná, přičemž jasná a jednoznačná byla i před tímto upřesněním. Krajský úřad Jihomoravského kraje však rozhodnutím ze dne 2. 2. 2007, č. j. JMK 15998/2007 podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl stěžovatelem požadovanou informaci pod bodem 4) žádosti. Důvodem byla skutečnost, že žádost byla formulována příliš obecně, přičemž nebyla ve lhůtě do 30 dnů od doručení výzvy upřesněna. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad uvedl, že stěžovatel neupřesnil bod 4) žádosti, když z žádosti a jejího upřesnění není zřejmé, o koho jde v případě „*předmětných aktivistů*“.

Podle Nejvyššího správního soudu je třeba věnovat náležitou pozornost i dalším skutečnostem, k nimž se vyjádřil i Městský soud v Praze a které jsou pro posouzení věci stěžejní. Proti uvedenému rozhodnutí krajského úřadu podal stěžovatel odvolání. V něm uvedl, že „*tvrdíme, že povinný subjekt pochybil, když nám zaslal žádost o upřesnění. Naše žádost o informace je dostatečně jasná sama o sobě a pokud nebyla povinnému subjektu dostatečně jasná, pak jsme podali vysvětlení. ... neměl povinný subjekt právo informace odeprít a měl postupovat vstřícně k žadateli.*“. Ačkoliv z podaného odvolání podle Nejvyššího správního soudu vyplývá, že stěžejním důvodem je nesouhlas s určením odvolacího orgánu a spor o to, zda jde o samostatnou či přenesenou působnost, je třeba shora citované vyjádření považovat za odvolací námitku a nesouhlas s názorem krajského úřadu ohledně posouzení „*určitosti žádosti*“. Ostatně tak ji posoudil i Městský soud v Praze. V návaznosti na to Městský soud v Praze uvedl, že žalovaný se s touto odvolací námitkou ve svém rozhodnutí vypořádal, byť poněkud obecně a stručně. V žalobě proti rozhodnutí

žalovaného stěžovatel uvedl, že žádost pod bodem 4) specifikoval dostatečně, a proto nebyl dán důvod pro odmítnutí žádosti pro její nepřesnost či neurčitost.

Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se soud zabýval přezkoumatelností rozhodnutí žalovaného ve vztahu k odvolací námitce týkající se určitosti žádosti pod bodem 4). Rozhodnutí žalovaného shledal soud přezkoumatelným, neboť se vypořádalo s odvolací námitkou ohledně určitosti žádosti. Dále však soud neuvedl ničeho, čímž opomněl žalobní námitku, podle níž byla stěžovatelova žádost pod bodem 4) formulována jasně a určitě, takže nebyl důvod k jejímu upřesnění či odmítnutí. Soud se tak sice zabýval existencí vyjádření žalovaného ke vznesené odvolací námitce, nicméně k meritu věci nezaujal žádné hodnotící stanovisko, ačkoliv tak vzhledem k žalobním námitkám měl učinit. Městský soud v Praze se věnoval pouze přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vůči otázce „určitosti žádosti“. Neposuzoval a nehodnotil však věcnou správnost učiněných závěrů žalovaného, které byly napadeny žalobou. Soud sice uvedl, proč není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, nicméně se opomněl vypořádat s věcnými žalobními námitkami. Otázka správnosti závěrů žalovaného, která byla podle obsahu žaloby předmětem soudního řízení, tak podle Nejvyššího správního soudu zůstala nezodpovězena.

Podle Nejvyššího správního soudu tedy soud uznal stěžovatelovu odvolací námitku, nicméně se již opomněl zabývat žalobní námitkou, která měla stejný charakter a mířila k témuž, a to k zpochybnění správnosti závěru krajského úřadu a žalovaného, že žádost pod bodem 4) nebyla formulována jasně, jednoznačně a určitě. Tímto věcným posouzením, které bylo namítnuto v žalobě, se tedy Městský soud v Praze nezabýval, takže je třeba považovat jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné. K tomu shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, podle kterého *„opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“*

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je dán, a proto je kasační stížnost důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, aniž mohl posuzovat otázku časového vymezení požadované informace, jak stěžovatel v kasační stížnosti rovněž požadoval. V dalším řízení je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. Městský soud v Praze v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu